

Myndighed. Nævnet har faaet en saadan Myndighed og har brugt denne Myndighed, men den, der kommer til at betale denne Myndighed i dyre Domme, er Statskassen.

Jeg skal saa med nogle Ord vende mig til den højtærede Minister for offentlige Arbejder. Saa vidt jeg erindrer, var det straks efter at Systemskiftet var indtraadt, at der i dette Ting blev draget stærkt til Felts imod, at ministerielle Embeds- og Bestillingsmænd i den offentlige Administration havde særlige Bibe-skæftigelser. Man fandt nemlig, at de skulde staa som Statens Arbejdere, og fandt, at de burde ofre deres Tid paa de Foretagender, de var satte til at passe. Man lægger tidt Mærke til, at de klager over, hvor overbebyrdede med Arbejde de undertiden kan være. I Spidsen for det Arbejde at administrere det Apparat, som det ærede Medlem fra Bornholm og andre har sat i Scene med Hensyn til Brunkullene, ved jeg bestemt, at man har sat ikke alene nogle af Jernbanens højeste Embedsmænd, men ogsaa nogle af dem, der staaar nogle Trin lavere. Jeg vil da spørge: Har disse Mænd saa god Tid, at de kan varetage disse Interesser, som jeg gaar ud fra maa optage det meste af deres Tid, dersom det skal gøres godt? Kan de undværes fra Jernbanens Tjeneste? Kan en Ingeniør, der skal følge Arbejdet og passe et Jernbanedistrikt, faa Tid til at ofre sig for saadanne Foretagender, uden at det gaar ud over hans Arbejde? Kan en Overingeniør ved Jernbanerne staa som Leder af den Drift, som er lagt an i saa stor Udstrækning, som sket er? Er det Tilfældet, er jeg af den Mening, at disse Embedsmænd indenfor deres Tjeneste ikke har for meget Arbejde. Den Gang Spørgsmaalet om Tjenestemændenes Opsigelse af deres Kontrakter med Staten var fremme, tænkte mange: Gud ved, om egentlig disse Mennesker, som har med de private Foretagender at gøre, som de sikkert faar en antagelig Løn for, med nogen Beretigelse kan gaa med til at indlægge deres Opsigelser? Staten giver dem en Løn, som jeg ikke vil kalde rundelig under de nuværende Forhold, men man stiller sig villig overfor et Dyrtdistillæg, som er ret betydeligt, og naar de dertil kan faa Lov til at tjene betydelige Gager i andre Forretninger, siger jeg, at de er vel stillede, og saa burde man i hvert Fald ikke risikere, at de kom med deres Opsigelse eller foretog en saadan Sammenslutning.

Jeg vil endvidere fremhæve, at det, som gjorde sig gældende ved Systemskiftet,

var, at man vilde en gammel Slendrian til Livs; og saa nedsatte man, saa vidt jeg husker, en Kommission til at undersøge, hvor meget der var af denne Art, fordi man vilde bort fra det. Jeg tror, at under det Regereri — det er et Ord, som det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) har brugt, og som jeg synes er træffende —, vi har haft i de sidste Aar, er det sikkert kommet til at florere i stor Udstrækning. Jeg ved godt, at der ræsonneres saaledes af de paagældende, at naar man sætter en Overingeniør i Spidsen og har en Jernbaneingeniør til at lede det daglige Arbejde og har en Overbanemester til at hjælpe til, kan man lettere faa Forholdene ordnet ved de Stationer, der ligger nærmest Kullejerne. Det kan jeg ikke forstaa, det vilde dog være urimeligt, om en nødvendig Foranstaltning ikke skulde kunne udføres lige godt og med lige stor Velvillie af Administrationen, enten der staaar en af Jenbanens ledende Mænd i Spidsen eller ikke, i alt Fald naar Forholdene er rimelige og Kravene retfærdige. Det forekommer mig, at her staaar man overfor en Handlen med Statens Midler, som er uforsvarlig. Havde man ladet det private Initiativ, der havde taget fat, arbejde, som det var begyndt, havde Følgen været, at der var blevet leveret flere Tusinde Vognladninger Brunkul i denne Sommer, som der var Brug for. Men hvad er Resultatet blevet nu, da Brændselsnævnet har lagt sin kolde og klamme Haand paa det? Resultatet er, at Statens Midler er rullet i en forfærdelig Grad, og der er saa at sige indtil for faa Dage siden ikke kommet en eneste Vognladning Brunkul frem. Der blev den Gang sagt, at det var nødvendigt, at der blev handlet hurtigt, men der blev ikke handlet hurtigt, man har hindret, at Kullene er fremkommet. Vi taler om at afværge Arbejdsløshed, men vi forhindrede Cementfabrikkerne i at faa de Kul, de mente at kunne slaa sig igennem med. Det var ikke Hindringer fra Statsbanernes Side, men der blev af Brændselsnævnet nedlagt Forbud.

Man har eksproprieret efter forskellig Vis. Nogle Steder har man kun givet Erstatning for den nøgne Jord og sagt: Saa meget er den værd og ikke mere. Andre Steder har man eksproprieret Jorden efter samme Forhold, men har desuden sagt, at de vedkommende dog skulde have noget for Kullene. Kan det offentlige optræde paa den Maade, siger jeg, at Retsikkerheden er i Fare, for her staaar man